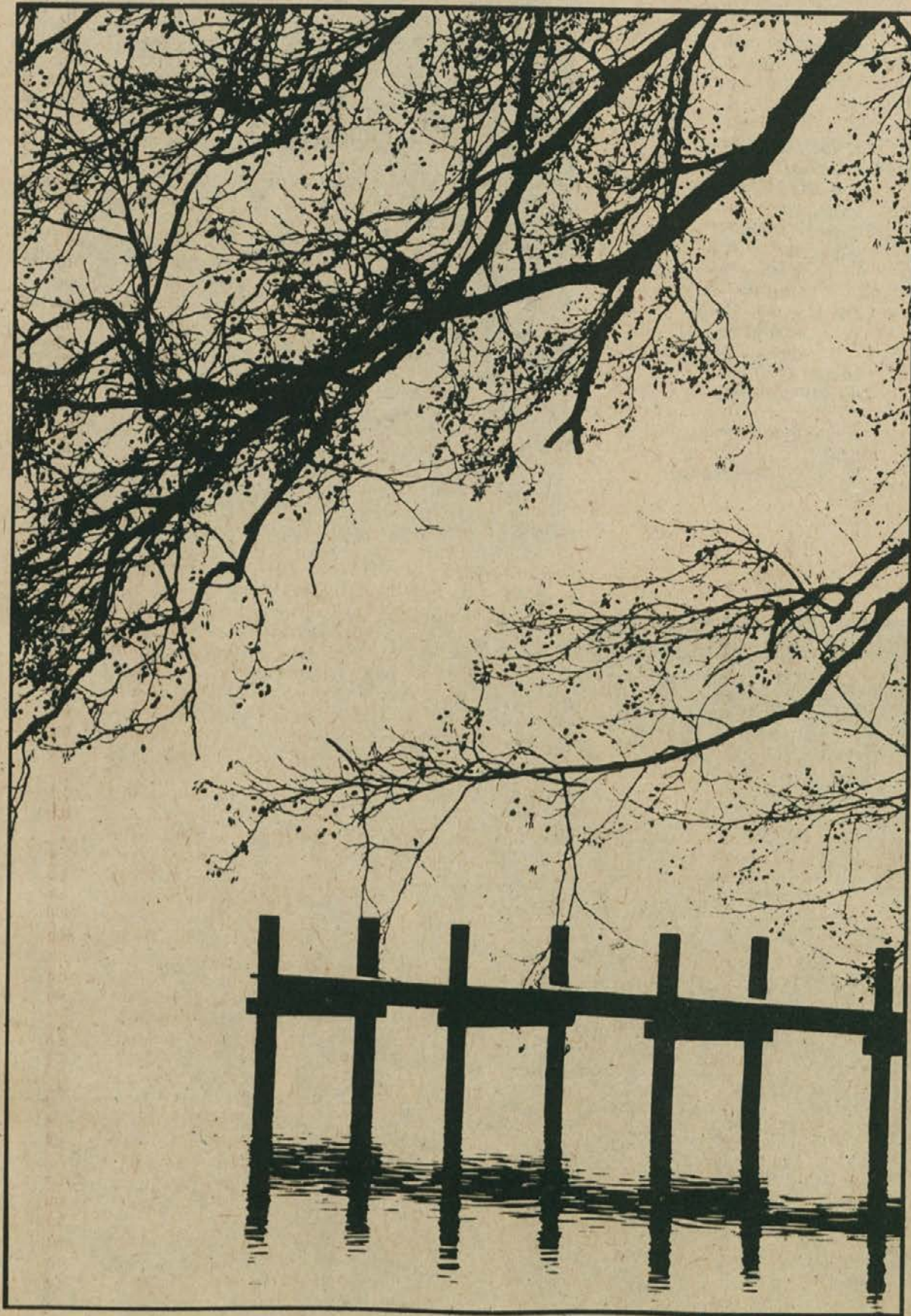
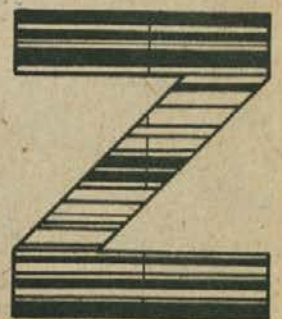
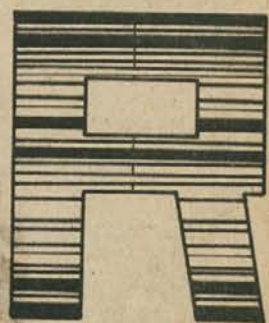
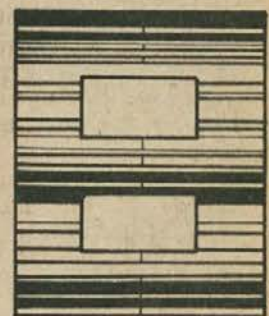
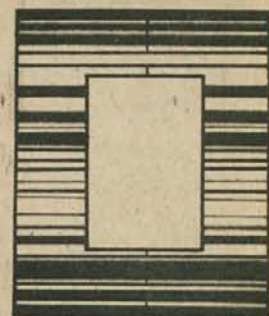

Feb. 31/1974-75

Mišo Hochstaetter

boris čerpes

Individuum je
obdukcijsko ugotovil
da je
inkognito
prišel po zakonu
inercije na
inferioren način
do
informacij
Intuitivno je spoznal
da je inteligenca
indisciplinirana
ker ga ne posluša
in ne razume.
Zato je sklenil
da bo
INDISPONIRAN

Zbudilo se je jutro
aaaaa aah
Potem je sonce
krvaaaavoo
Sonce je prijetno
pripekalo
za malico bom sveže
zemljice
Počasi se je zoblačilo
sedaj pa moram
domov na kosilo
Dežuje
huhuuuuuuuuuuuuuu
Potem pa je padla noč
bum
hudič pa tako zamorjen
film

Ferdo Rakuša

Danilo Cvetnič

V parku

Nekdo je ljubil otroka,
ob žarkih trpljenja,
nekdo je šepetal
preteklosti,
da je lepa,
nekdo je izgubil
v dimu neskončnih sanj

Mi pa
gledamo
se igramo
in čakamo
kdaj se bo
svet
razjokal
nad svojo
neumnostjo
Mogoče pa
mi predstavljamo
svet

MEDTEM KO SEM ČAKAL

medtem
ko sem čakal
sem eno pokadil

nato je pripeljal
avtobus
ljudje so izstopili
in vstopili
nato je avtobus odpeljal

še eno sem prižgal
medtem
ko sem čakal

SREČA

vzel sem dan in ga shranil v predal
zapisal sem si njegovo številko
v beležnico
in vesel sem bil
ker imam svoj dan
ko grem in se napijem
da bi pozabil

žarko golob

STAL SEM OB OBALI

stal sem ob obali
in kričal z galebi
ljudje so spali v svojih tesnih kletkah
ki so jih postavili
v posmeh mesecu in morju
med kamenjem je stopal starček
in se smejal z visokim grlenim smehom starcev
ki je drobil zategle krike galebov
veter je potuhnjeno ždel med borovci
in oprezal za neprevidnimi
krili galebov

morje je zalilo školjke
in zalilo galebja gnezda
in z besnečim smehom
popilo sive starčeve lase

STAREC

Srečal sem
Starega moža
S pipo v ustih
Sedel je na klopi
Smejal se je nečemu v časopisu
Stresel je pipo in jo otresel in
Stekel domov povedat ženi osmrtnico

NONSENS 2

sonce
je oko
in zlobno se zazira vame
zenica se mu zoži
in oči postanejo rdeče
in bele

sonce
zakolne
pade

samo pepel sem še
in voda me odnaša
in med pridušenim
polzenjem večera
plavam med ribami
pepel
in zastrupljam mladiče
in ko spet
ko spet
zareži
zlobno oko sonca
se smejem varno
raztopljen v vodi
skrit v kapljicah
varen

srečal sem jo
ko je v kratkem krilu
hitela na predavanje

gre za znanost
je rekla
in opletala s prsmi
kot majhen dečko
iz naše ulice s svojimi lasmi

zakaj se smeješ
je rekla
zakaj se smeješ
je zakričala

ZAKAJ DEKLE

poglej dekle
moje dlesni gnijejo
moja prsa gnijejo
ves sem
v cvetenju gnoja
kakor prezreli sad
zakaj
dekle

me nisi pobrala
ko sem bil še gladek
sončen
in svež

VENEC

nekdo je odložil venec
pri mojih vratih
pozvonil je
in
dolgo poslušal
odmev
in nato
razočaran
z vdrtim obrazom odšel

ZAMAN

zaman
brezupno zaman stresamo
v dolgih nočeh
rešetke svojih sanj

igor plohl

*preletel bom Atlantik svojega jaza
prišel bi do kraja s predalom sreče
utrne se sveži zrak današnjega dne*

zašepeta mi mladost v korakih

*prižgem radijsko postajo človeštva
utišam sprejemnik žalosti behetajoče
dovolim vpogled v moje servirane oči
tam globoko v tolmunu preteklosti
tam odkrijete moje neskončnokrat novo
rad se znova rojevam in hvala jutrom
morje avtomobilov ne pljuska v ta mir
izganjajmo hudiča in brišimo pot na poti
otroška prisrčnost nam dovoli smeh
smeš pogum in še vse druge prepovedane
steze modro izbrane vodijo višje
srečal bom tam nekje svoj današnji dan
prijazno pozdravljen bom šepetal
videz moj ne more spremeniti starih dreves
skorjo sem gladil njih in jo bom
sonce saj vendar obstajaš tudi v oblakih
gremo gremo gremo gremo gremo gremo
sedim sedim sedim sedim sedim sedim
čas pa teče da sami ne vemo kako*

Marjan Stojko: Ples

Bogo Čerin: Med branjem

*zadavil bom dolg čas
mojega čakanja nate
utrgal bom jutranji list
najinega srečanja sredi rose
pripravil bom posteljo mahu
mahoma bova onemela v zibanju
ladja viharju nakljub bo
ujela bova poslednji veter
rešilno naglo proti otoku
na otoku sreča srečne čaka
rokujeva se z njo
ne nazadnje zaslužno
skozi veliko pesem violin
ob nasmehu vrb ob potoku
pritrtilno plavajoče proti
dva nasmeha se objameta
ugotovljen je kratki stik
zamujene obresti naknadno
v vsem skrita je vilinska podoba
pričaran svet mehkih oči
srčna pričakovanja jutranje zarje
opoldne še brez pometačev
ponoči pometači znajo očistiti
žal postaja dež vse glasnejši
upihniva sonce
sicer pa skoraj da te že iščem
mar si res bila ti
želodec igra simfonijo lakote*

bojan peče

prebudil sem se
poslušam uro
ki bije polnoč

zazvoni zvonec
stečem k vratom
pomota

poljubljam trenutek
ko prvič sem videl te
v knjižnji polici med drugimi brati

prenesel sem tvoje ime
rdeče natisnjeno v svoje srce
in te začel brati

spoznal sem pogled in prezir
in zaklenil sem te v kotiček možganov
kjer hranim spomin
o pravkar prebavljenem raku

po črni pravkar brazdi izorani
premika se drhteč moj duh

v znamenju veselja so se zbrale
žabe gosenice in črvi
da proslave
raztrgajo moj sluh

pogledal sem
skomignil z ramo
in zasadil si nohte v glavo
kakor da me bo pokopalo
če jim dovolil bom
da grizejo
nevidno kost
ki kakor sila zemlje veže
klavrni barbarski duh

zdiš se mi
kot pravkar dozorela cipresa
z mnogimi cepljenimi vejami
in popki
ki skrivajo svoj namen
za enim samim deblom posmeha

drevo
ki ne kljubuje več vetru in metežu
ker je zaščiteno

cipresa v mestnem parku
med drugimi iglavci

klesal bom kamen
klesal toliko časa
dokler ne izklešem tvojega nasmeha

držala sva se za roke
ti in jaz – snežinki
lebdela sva v zraku
in se gledala
okoli naju sivina
pod nama
večnost
poljubilo naju je sonce
in stopilo v kapljico

marjan vešnar

Sladki plameni
se dvigajo
požirajo
drug drugega
se spajajo
in potem
omagani popadajo
usahnejo
v praznino.

Tistega dne
ko sem spoznal prevaro
je umrlo čustvo.
Neizpeta melodija
je padla na tla
in se pogreznila v
spolzke in umazane
kanale gnojišča.
Najslabše misli
mo-je misli
niso bile vredne človeka.

Epopeja krvi
rdeče in lepljive
krvi, ki se
izteka iz
prenapetega telesa
krvi, ki se
vsa ostudna lesketa
na soncu
in privablja muhe,
Kri, katere
valovanja nisi
mogla razumeti,
se izteka.

Noč je.
Tiho se mesečina
igra po belem prtu
in prepleta v
igro teles.
Moj jaz
sem jaz sam
tvoj jaz
si ti.
Med nama je
mnogo
morda preveč
razlik
pa vendar
kadar sva skupaj
si ti del
mene
in jaz živim
v tebi.
Tvoj jaz
je samo
del
mojega jaza.

NEKA POT

Vsak trenutek je
samo trenutek.
Nikoli se ne bodo
trenutki zlili v večnost
nikoli ne bo trenutek
prerasel trenutka
vendar pa
zakaj ne bi bila
srečna sedaj
v tem trenutku.

Samo dve besedici
kratki in čarobni
kot melodija srca
mi šepetajo vroča usta
ponavlja razigrano srce
pojejo ptice
v gostem grmovju
luna ju piše
z zvezdami v temo
in veter odnaša
po svetu.
Samo dve besedici
v katerih je moje srce.

Tisto noč
ko je psica
povrgla mladiče
sem tulil
namesto nje.
Polna luna je bila
pa sem tulil.
Nisem tulil
zato ker
psica
ne bi mogla
tuliti
tulil sem
ker mi je bolečina
vzela razum
tulil ker se
mi je trgalo srce.

Iskal sem te v pozabi
spomina
brskal med ločjem preteklosti
želet da najdem
trenutke zavite v meglo.

Danilo Cvetnič: Akt VI/3

marija šuta

REKLA je
da sicer niso bogati

in jagode jedo
pozimi
iz konservatorja
in sadne kupe
brez jabolč
ker jih je tako povsod dovolj

in mikser imajo
kadar ne vedo
kaj bi počeli
mešajo z njim
karte

Hierarhija bogov
je padla
ker je baje
eden umrl

REKLA je
da sicer niso bogati

in jagode jedo
pozimi
iz konservatorja
in sadne kupe
brez jabolč
ker jih je tako povsod dovolj

in mikser imajo
kadar ne vedo
kaj bi počeli
mešajo z njim
karte

POČASI spoznavas
da je težje obstajati v prihodnosti
ker ne veš
ali je tema večna
bojiš se tistega trenutka
ko boš začutil toploto
na hrbtni strani roke
in se spomnil
da je kri v žilah rdeča
in da rdeča in črna barva
tvorita kontrast
oh saj črna ni barva
toda potem tudi teme ni
in morda te sploh ni
in morda te sploh ni

to je odrešenje
če ne verjameš v boga
se ne bojiš pokore
sicer pa se prepričaj
da je pokora stvar sedanjosti

NATAŠKA

Nataška zato ker je še majhna
je povedala
pri njih da sta
umrla
dva lešnika
in jih ni upala pok-opati
ker se jih je zbala
in tistega
ki je ostal
je sama ubila
ker ne more prenesti
da nekdo od žalosti
umira

MED usahlimi vodami
je raslo vse več kamenja
iz razpok
so se rezale ribje hrbtenice
mi pa tega nismo videli
verjeli
da so solze voda
ribe živali
kamenje gora zlobe
mimo voda voda smo šli
mlačnih in gostih
ker za njimi
mora priti trava
bilo pa nas je preveč
vsak je ogradil
svojo bilko
in že se je plazila
za nami voda
s kostmi in kamenjem
zakaj
zakaj smo kosti in kamenje

NA LEVI in desni
sosed
gleda naprej in posluša in misli
na tistega tam spredaj
suneš ga
pa še vedno ne ve
da si tudi ti
njegov sosod
ki misli gleda naprej in posluša
pa ne onega tam spredaj
pač pa nanj
z obrazom telesom obleko
zvenom besed in kretnjo
odmisli sošolca soseda
samo človeka nenadoma ne more
ko ga ujame
v čas

VODA pa je tekla
na ovniku poškilila nazaj
in hitela dalje
da se nekoč ustavi
spuhti
pada
in teče
in samo na ovinku
se lahko
za hip vrne.

OTROCI

izrezani očetje
ob porodu rdeči
kot pijani očetje
in kmalu prašni
in sivi
kot porodnice

tako so otroci podobni
staršem

Dušan Ivanišin

mitja žitnik

si ne moreš zamisliti brez vode

akvarija
ne moreš sovražiti
akvarija
ne obiskuje vsak

akvariju
so dodelili živali
ki jih ljudje občudujejo
akvariju
ne moreš očitati
da ni življenjski
akvariju
ljudje ne morejo dajati
miloščine
akvariju
so določene ure
v akvarij
se prebijaš skozi celo mesto
v akvarij
te vleče sla po življenju
v akvarij moraš preko stopnic in vrat
v akvarij
ne greš enkrat na leto
v akvarij
se steka mlado in staro
v akvarij
se hodijo gret zaljublenci
v akvarij ne smeš če nimaš časa
v akvarij
ne moreš če nimaš denarja
v akvarij
greš gledat življenje

ob akvariju
se razprostira razsežen park
ob akvariju
teče majhen potok
ob akvariju
ljudje hite na delo in domov
ob akvariju
se ti utrne spomin na darwina

z akvarijem
si potešiš željo po ogledovanju
z akvarijem
se važi naše mesto
z akvarijem
ni mogoče biti neprijazen
z akvarijem
se učiš življenjskih modrosti

akvarij
obstaja ob nas
akvarija
ne moremo zanikati
akvariju
lahko podarimo urico časa
akvarij
je ponos našega mesta
ob akvariju
se sprehajamo z roko v roki
z akvarijem
smo lahko zadovoljni ali pa ne

kljub vsemu pa je to mesto
kjer vsak lahko misli po svoje
kjer se spomnimo na vse stvari

jaz sem se pač
spomnil na
deklinacijo
samostalnika

akvarij

akvarij je samostalniški moškega spola to je naravni spol ki ga imajo samostalniki če se v imenovalniku končujejo na soglasnik in imajo v drugem sklonu obrazilo a ali u

akvarij
akvarija
akvariju
akvarij
pri akvariju
z akvarijem

akvarij
je stvar pri kateri se otroci čudijo
da televizija igra tudi dopoldne
akvarij
je stvar kjer poldek pravi
da je krokodil podoben teti
in da ima krap takšen
nos kot stric
akvarij
je stvar kjer staršev ni strah
da bodo živali pojedle
njihove otroke
akvarij
je stvar kjer lahko za plačilo
vidiš vsakdanje življenje mesta

akvarija
ne spremene vsak dan
akvarija

dobil sem pet dinarjev
po dveh dneh lakote
in stradanja

v družbi nas je šest
ni važno kaj smo

smo ljudje

v pekarni nam narežejo
kilo kruha

ostanejo samo trije dinarji

v samopostrežni
kupimo tri porcije
golažave omake
brez mesa

polovico pusti meni
žremo kot volkovi

nikar ne gledajte
polne riti
tudi mi smo
jedli

čevlji

sem rojen sin uslužbenca železnic in uslužbenke zavoda z ibm stroji
kolikor spozna otrok življenja v svojem prvem stadiju dokler so mu
starši voditelji sem spoznal potem sem se preselil iz maribora v
ubijajočo veliko ljubljano po dveh letih neuspešnega študija so se
pa moji starši po mojem razočaranju odpravili na oddih v zahodno
evropo sprejemal sem njihova naznanila in nasvete iz oddaljenih
dežel ki sem jih že pred tem spoznal iz učbenikov ali svojih
popotovanj trije tedni so hitro minili in starši so se takoj prikazali v
ljubljeni na proslavitvi sestrine diplome uspešnega konca njenega
študija že od nekdaj sovražim vse formalnosti in norme v življenju
zato tudi hodim neoziraje se na svojo zunanost vsepovsod se
pojavljam z verižico na kateri je pripet brezvreden ključ in v narobe
obrnjenem kožuhu brez gumbov in rokavov
do obiska staršev v ljubljani sem nosil brado zdaj so mi ostali samo
še dolgi lasje ki jih bom pa jutri postrigel tudi takrat sem se počutil
v kletki ko sem moral z vsemi svojimi sorodniki premlevati svoje
ideje vsekakor je vsaka moja kretnja in vsako moje dejanje bilo v
nasprotju s sorodnikovimi najhujše pa je bilo da je bilo okoli mene
preveč sorodnikov ki so mislili da imajo opravka z izvržkom družbe
in z izvržkom njihove sorodnosti čim se je eden posmešnil moji
misli so mu vsi priskočili na pomoč najhujše pa je bilo da je pri
vsaki moji misli nekdo našel povod za posmeh precej sem si
oddahnil ko se je slovesnost končala

starši so mi kupili v belgiji nove čevlje made in france po prvih
dveh dneh so me ožulili do krvi to je bil pravi heroizem nošenja
čevljev dobobra sem preklel razprodaje v belgiji in prekleto
industrijo čevljev v franciji potem sem dal staršema čevlje v
maribor da bi mi jih sosed čevljar popravil prejšnji konec tedna sem
preživel v mariboru in vsekakor dobil tudi nove čevlje

po enem dnevu so me danes ponovno pričeli žuliti ko sem se vračal
iz avtobusa v svojo podnajemniško sobo sem pozabil kako sem se
počutil ko nisem imel teh čevljev ki me žulijo pozabil sem kako se
počuti človek kadar ga ne žuli čevlji